

at Lønningerne bør forhøjes, og at sølgelig skulle vi ogsaa slaa Forhøielsen fast. Med Hensyn dertil, da maa jeg som Ordfører for Flertallet sige, at Flertallet erkjender ikke, at Dyrtdstillaget skal have en saadan Virkning. Det Dyrtdstillæg, som Embeds- og Bestillingsmænd have oppebaaret i nogle Aar, men som de forøvrigt ikke have oppebaaret i det sidste Aar, kan ingen Virkning have paa de Lønninger, som skulle fastsættes ved Lønningslovene; disse skulle fastsættes uafhængig deraf og efter en almindelig Overveelse af de Forhold, som have Indflydelse paa de forskjellige Lønninger. Naar Fyrvæsenets Betjente have faaet Andel i Dyrtdstillaget fra 1876 til 1879, kan man ikke deraf slutte, at Folkethinget har anset de Lønninger, som bleve vedtagne i 1875, for at være for lave. Ved Dyrtdstillagets Fasttættelse gjorde man ingen Undtagelse for nogen Klasse, men tog det, som det var, og gjorde det i fuld Bevidsthed om, at det var en principløs Fremgangsmaade; men saa kan der selvfølgelig ikke drages Konsekvenser deraf, thi der var ikke nogen Side, uden at det deraf blev erkjendt, at det var en principløs Fremgangsmaade at forhøje Lønningerne paa, der da fandt Sted. Det kom Embeds- og Bestillingsmænd tilgode, som ikke have noget Krav derpaa, medens maaste andre, som kunde have haft større Krav derpaa, ikke fik det. Men naar vi nu staa ved Lønningslovenes Forhandling, maa vi fuldstændig se bort fra den Omstændighed, at der har været Dyrtdstillæg. Naar nu Mindretallet gjentagne Gange ligesom ogsaa den høitærede Minister sige: Vi behøve ikke at vedtage nogen Lønningslov og behøve altsaa ikke at gjøre Forandring i det Bestaaende, svarer jeg dertil: Ja, det behøve vi heller ikke! Der foreslaas dog af os visse Ting, som jeg tror, den høitærede Minister lægger Vægt paa og sætter Pris paa; dette gaa vi ind paa, medens der er andre Punkter, hvor man mener at burde forandre Loven i modsat Retning. Hvis der ikke udkommer nogen Lønningslov, faa saaledes Styrmændene ikke den Forhøielse, som den høitærede Minister foreslaar, og saa bliver Alderstilleagene for Styrmænd og Assistenten ikke forøgede i Antal. Paa den anden Side er der Nedsættelserne, som der lægges saa overordentlig Vægt paa, hvad jeg tror, der ingenlunde tilkommer dem. Lad os for det Første betragte Spørgsmaalet, om Boligens Bedligholdelse skal foregaa for Statskassens Regning, hvilket Sidste, som bemærket, er meget dyrere, end naar Bedligholdelsen paahviler den Private. Her er Tale, saaledes som bemærket fra flere Sider, om den indre Bedligholdelse. Der henvises da til, at saa maa den Paagjældende enten selv skaffe Haandværkere fra forskjellige Steder eller ogsaa benytte de Haandværkere, som skulle udføre Statens Arbejder ved det paagjældende Fyrteblisment. Begge Dele finder man uheldigt. Jeg vil opstille en tredie Mulighed —

den vil næsten altid indtræde — og det er den, at Vedkommende udfører det selv. Det er ubetydelige Ting, der foreskalder; den Klasse Bestillingsmænd, som der her er Tale om, vil i Almindelighed let kunne udføre dette Arbejde, saaledes sætte Tapetpapir paa en Væg, — Andet bestaar det ikke i; thi Vedligholdelse af Tag og Jag paahviler fremdeles Staten — det vil i Almindelighed forvolde disse Bestillingsmænd saagodt som ingen Udgift, men det vil forvolde Staten en temmelig betydelig Udgift, og skulde der være Tale om Erstatning herfor for de Paagjældende, maa denne i hvert Fald ansættes til et overordentlig ringe Beløb. Ligeoverfor de nuværende slipper man ganske vist ud derover, hvis man lader det nuværende Forhold bestaa, men ligeoverfor de fremtidige tror jeg, det er rigtigt at sælge den almindelige Regel. Det arede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev) udtalte paa Mindretallets Begne, at her passede Principet ikke, og den høitærede Minister udtalte sig i lignende Retning. Men det er Noget, vi høre saa tit; hver Gang et af disse for Embedsmændene ugunstige Principer skal anvendes, fortæller man os: Her passer det ikke, og her passer det ikke; tilsidt ville saa Undtagelserne være os over Hovedet. Der foreligger flere Lønningslove, hvor man heller ikke finder, at Principet passer og det af andre Grunde. Der er altid en og anden Grund, hvorfor Principet ikke passer. Lad os holde paa de Principer, som ere nedlagte i Lønningslovene, og ikke fravige dem, hver Gang man finder, at det vilde være tjenligt for de paagjældende Embeds- og Bestillingsmænd. Dette Punkt er i pekuniær Henseende en ren Ubetydelighed, som der overfor fremtidige Bestillingsmænd ikke er nogen Grund til at tage noget Hensyn til ved Lønningernes Ansættelse. Nu kommer jeg til det næste Punkt, om Affortning og Statsstilbud. Her bemærkes der, at der hidtil ikke er blevet affortet Fyrvæsenets Bestillingsmænd Noget til deres Efterladte og egen Forsørgelse, men Staten har tilskudt 5 pCt. dertil. Det er fuldkommen rigtigt. Nu derimod foreslaas det at paalægge dem at afforte 5 pCt. til deres Enkes Forsørgelse, forsaavidt de ere gifte, og man tilfiger dem fremdeles 5 pCt. af Statskassen til egen og efterladte Enkes Forsørgelse. Hvad nu det Sidste angaar, Statsstilskudet af 5 pCt., som de skulle have ifølge § 3, vil det komme de paagjældende Personer til Gode i alle Tilfælde, medmindre de forbyrde det, det er virkelig den praktiske Følge deraf. Overfor andre Klasser af Bestillingsmænd kan der gives mange Tilfælde, hvor Staten vil kunne inddrage det Statsstilskud, som er godskrevet. Dette finder navnlig Sted i saadanne Stater, hvor der gives en vis Del af Bestillingsmændene Udgang til at faa kongelig Udnevnelse og blive pensionsberettiget; saaledes er det Tilfældet under Lovvæsenet, Postvæsenet og andre Steder. Der kan man ikke sige